

Pripovedka o Ribničanu.

Nekoč je peljal Ribničan svojo lončeno robo po svetu. Doma je naložil na voz vsakovrstno posodo. Imel je vse lonce od največjega svinjskega piskra pa tja do majhnega pocinjenega lončka. Bile so velike in majhne sklede na vozu. Latvic je imel vse polno vseh mogočih oblik in velikosti. Z eno besedo: imel je vse, kar more napraviti prebrisan Ribničan iz mehke gline.

V voz je doma zapregel svojega konjička, s katerim sta že prepotovala mnogo sveta. Z doma je šel prav dobre volje. Saj je vedel, če mu da Bog in sv. Štefan, ki je ribniški patron v farni cerkvi, srečo, da prineseta s konjičkom precej denarja domov. Potem bo konjiček lahko pozobal kak mernik ovsu in tudi on si bo lahko ob nedeljah privoščil kaj boljšega.

Nekaj dni sta dobro potovala z božjo pomočjo. Prigodilo se pa je, da sta bila ravno na cesti, ki je držala čez železniško progo. Ondi pa ni bilo železniških zatvornic, ampak samo na nekih tablah je bilo nekaj načičkanega. Ribničan ni vedel, kaj je zapisano na tistih tablah. Sicer bi bil bral, pa sedaj ni imel prav nič časa. Zakaj vlak je prihajal vedno bližje, on bi bil pa rad prišel s svojim konjičkom čez, preden bi prišel vlak.

„E, vlak bo že počakal, ko vidi, da peljem jaz svojo robo.“

Tako si misli Ribničan, in konjiček si je menda ravno to mislil, ker je lezel prav po polževo. Komaj pa stopi konjiček k tiru, že pridrdra vlak, ki se ni prav nič brigal za Ribničanovo robo in podere konjička na tla ter mu odtrga glavo in vrat.

Vlak jo je odpihal dalje, Ribničan je pa stal pri svojem vozu in konjičku. Sicer je bil njegov konj izgubil v tej nesreči vrat in glavo, on pa ni izgubil niti glave. Ogleda si najprej prav lepo počasi in mirno voz, ker je bila roba na njem. Prav vse je bilo v redu, samo oje se je bilo zlomilo pri vozu. No, pa to nič ne škoduje njegovim loncem, pa tudi ne skledam in latvicam.

Hujše se je pa zgodilo s konjičkom, h kateremu je ravnokar pristopil. Ležal je na tleh in molil vse štiri od sebe. Vrat in glava pa sta bila popolnoma razmesarjena. Ribničan si vse to ogleda ter se malo popraska za ušesi.

„Ej, glava in vrat sta šla rakom žvižgat. Sladke deteljice in ovsu ne boš mogel več zobati, konjiček. To je še boljše zame. Sicer pa tudi za vožnjo ne boš več, ljubi moj Lisec, ker nimam kam obesiti komata. Za ježo boš pa še dober, za ježo.“

Zapisal *Kompoljski*.

Listnica upravnštva.

S prihodnjo 12. številko se bo list ustavil vsem onim 107 naročnikom, ki so naročnino na dolgu za l. 1902 in 1903.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrto leta 1 K 25 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl** v Idriji.
